

Un bulgar cerea unui prieten al nostru să-i spună de unde decurg drepturile noastre de care tot vorbim pentru o extindere teritorială ce o pretindem bulgarilor, mai ales că ele nu au fost cerute când s'a declarat războiul ? Negreșit că la această nedomirire i s'a răspuns.

1. Când a pornit războiul contra turcilor, bulgarii au declarat că nu pornesc rebel pentru cucerire teritorială ci pentru a scăpa pe creștini de jugul păgân.

Negreșit că pentru un așa scop nobil, care de altfel a lipsit bulgarilor, cine ar fi putut cere teritorii ? Dar când ei nu-și respectă cuvântul și acum voesc o Bulgarie mare în dauna celorlalte naționalități, datori suntem să ne îngrijim pentru ziua de mâine.

2. Ceea ce cerem acum noi nu cerem bulgarilor, ci voim aducerea la îndeplinire a tratatului dela Berlin convenit nouă drept despăgubire pentru banii cheltuiți de țara noastră cu războiul purtat pentru desrobirea lor de sub jugul turcesc, pierderea a 10 mii români ale căror oase au putrezit pe câmpiile Bulgare și răpirea Basarabiei noastre de către protectorii lor drept mulțumire că i-am ajutat și scăpat din ghiarele lui Osman-Pașa și Suleiman Pașa de la Șipca care împreună ar fi dus familia imperială Rusă peșcheș Sultanului la Constantinople.

3. Ar fi bine dacă gentili noștri vecini ne-ar procura ceva documente istorice prin care să probeze că vre-o dată Dobrogea a fost bulgărească și când au venit ei dominațiunea acestei provincii, altfel e o rușine ceea ce fac.

E posibil ca noi tot pentru buna vecinătate dacă ar fi existat să nu fi avut pretențiuni de garantarea frontierei dacă bulgarii nu ne-ar fi provocat adesea ori prin ziare ca "*Vecerna pošta*" și altele și dacă nu și-ar fi arătat colții asupra Dobrogei când știut este sângele care l'am vărsat pentru liberarea lor când înainte de războiul dela 1877 țara noastră era împănată de diferite serviciuri cu bulgarii între care și profesori universitari fără ca cineva să-i fi întrebat de sunt ori nu cetățeni români, când fiii țării poate că nu aveau pâinea lor zilnică.

Numai în serviciul micii noastre armate de atunci erau 21 medici ofițeri de diferite grade.

Și ca să nu zică că trecem țifra neexactă îi cităm nominal:

1. Hacanoff, 2. Christu Similov, 3. Jordanof Stoica, 4. Pencioft Ștefan, 5. Christoff Ștefan, 6. Alecu Apostoloff, 7. Vencu Nicolaef, 8. Naciuc Nicolaef, 9. Tănase Nicolaef, 10. Chiru Popoff, 11. Sava Ion Cernoff, 12. Stoianovschi și fratele său farmacist în Sofia. 13. Panait Gegef, 14. Cialicoff Mirciu, 15. Alecu Paraschivof, 16. Parușef Andrei, 17. Sfetozar, 18. Dobreff Ioan (Ivan), 19. Ivanoff Tănase, 20. Teodoroff Niculae, 21. Nicolaeff Jordan și mulți alți în urmă și înainte, aceștia erau numai o serie într-o clasă, apoi profesori universitari ca Protici Petru, Atanasovici etc., ofițeri ca Chichirof, Simionoff, Nicoloff plus o mulțime cu nume mai mult sau mai puțin românizate și în diferite ramuri de administrație publică ca Stambuliu, Grecoff, Petcoff, Mihail Mihailoff, Matachi etc.etc. în total 3-4 mii care mânceau pâinea statului român ca în urmă să fim înjurați.

În adevăr o asemenea recunoștință numai la bulgari se poate găsi.

Nu mai vorbim de cei cari găseau școlile noastre la dispoziția lor care le-au dat oameni de stat de toate categoriile și cari au fost ca elevi internați hrăniți și îmbrăcați de Statul Român.

Eată pentru ce cererea noastră este justă,

Z
("Viitorul Dobrogei", VI, nr.2, 10 februarie 1913: 1)